

Arrest

nr. 182 280 van 15 februari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X en X, die allen verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2016 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 september 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. CEURVELTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienden op 8 maart 2016 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een burger van de Unie.

Op 6 september 2016 werd ten aanzien van elk van verzoekers de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) genomen. Dit zijn de bestreden beslissing, die luiden als volgt:

- Ten aanzien van eerste verzoeker:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 08.03.2016 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 08.03.2016 gezinshereniging aan met M. M., geboren op 02.03.1986, van Kroatische nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Betrokkene legt volgend bewijs voor:

- storting dd. 17.06.2016 ter waarde van €1000 vanwege de echtgenoot van de referentiepersoon met als mededeling ‘r.’

Er worden verder geen bijkomende documenten voorgelegd.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentie-persoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond onvermogen te zijn, er niet afdoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat zowel betrokkene als de referentiepersoon niet ten laste vielen of vallen van de Belgische staat, en dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen. De voorgelegde poststorting dd. 17.06.2016 doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen: deze éénmalige storting is niet alleen te beperkt (immers, deze ene storting werd tevens voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging van R. M. °24.05.1950, R. S. °29.05.1974, R. S. °29.06.1968, R. K. °03.03.1973, R. E. °09.05.1996, R. E. °09.06.1988, R. E. °06.11.2014, R. H. °05.06.2012 en R. S. °24.12.2008 – OV (...), (...), (...), (...) en (...)), ze dateert ook van ná de aankomst van betrokkene in België en van ná de opstart van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

*Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.
Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”*

- Ten aanzien van tweede verzoekster:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 15.03.2016 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 08.03.2016 gezinshereniging aan met M. M., geboren op 02.03.1986, van Kroatische nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Betrokkene legt volgend bewijs voor:

- storting dd. 17.06.2016 ter waarde van €1000 vanwege de echtgenoot van de referentiepersoon met als mededeling ‘r.’

Er worden verder geen bijkomende documenten voorgelegd.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentie-persoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond onvermogen te zijn, er niet afdoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat zowel betrokkene als de referentiepersoon niet ten laste vielen of vallen van de Belgische staat, en dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen. De voorgelegde poststorting dd. 17.06.2016 doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen: deze éénmalige storting is niet alleen te beperkt (immers, deze ene storting werd tevens voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging van R. M. °24.05.1950, R. S. °29.05.1974, R. S. °29.06.1968, R. K. °03.03.1973, R. E. °09.05.1996, R. E. °09.06.1988, R. E. °06.11.2014, R. H. °05.06.2012 en R. S. °24.12.2008 – OV (...), (...), (...), (...) en (...)), ze dateert ook van ná de aankomst van betrokkene in België en van ná de opstart van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

- Ten aanzien van derde verzoeker:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 15.03.2016 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 08.03.2016 gezinshereniging aan met M. M., geboren op 02.03.1986, van Kroatische nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Betrokkene legt volgend bewijs voor:

- storting dd. 17.06.2016 ter waarde van €1000 vanwege de echtgenoot van de referentiepersoon met als mededeling ‘r.’

Er worden verder geen bijkomende documenten voorgelegd.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentie-persoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond onvermogen te zijn, er niet afdoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat zowel betrokkene als de referentiepersoon niet ten laste vielen of vallen van de Belgische staat, en dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene

ten laste te nemen. De voorgelegde poststorting dd. 17.06.2016 doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen: deze éénmalige storting is niet alleen te beperkt (immers, deze ene storting werd tevens voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging van R. M. °24.05.1950, R. S. °29.05.1974, R. S. °29.06.1968, R. K. °03.03.1973, R. E. °09.05.1996, R. E. °09.06.1988, R. E. °06.11.2014, R. H. °05.06.2012 en R. S. °24.12.2008 – OV (...), (...), (...), (...) en (...)), ze dateert ook van ná de aankomst van betrokkene in België en van ná de opstart van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

- Ten aanzien van vierde verzoekster:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 15.03.2016 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 08.03.2016 gezinshereniging aan met M. M., geboren op 02.03.1986, van Kroatische nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Betrokkene legt volgend bewijs voor:

- storting dd. 17.06.2016 ter waarde van €1000 vanwege de echtgenoot van de referentiepersoon met als mededeling ‘r.’

Er worden verder geen bijkomende documenten voorgelegd.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentie-persoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond onvermogen te zijn, er niet afdoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat zowel betrokkene als de referentiepersoon niet ten laste vielen of vallen van de Belgische staat, en dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen. De voorgelegde poststorting dd. 17.06.2016 doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen: deze éénmalige storting is niet alleen te beperkt (immers, deze ene storting werd tevens voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging van R. M. °24.05.1950, R. S. °29.05.1974, R. S. °29.06.1968, R. K. °03.03.1973, R. E. °09.05.1996, R. E. °09.06.1988, R. E. °06.11.2014, R. H. °05.06.2012 en R. S. °24.12.2008 – OV (...), (...), (...), (...) en (...)), ze dateert ook van ná de aankomst van betrokkene in België en van ná de opstart van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

- Ten aanzien van vijfde verzoeker:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 15.03.2016 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 08.03.2016 gezinshereniging aan met M. M., geboren op 02.03.1986, van Kroatische nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Betrokkene legt volgend bewijs voor:

- storting dd. 17.06.2016 ter waarde van €1000 vanwege de echtgenoot van de referentiepersoon met als mededeling ‘r.’

Er worden verder geen bijkomende documenten voorgelegd.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentie-persoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond onvermogen te zijn, er niet afdoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat zowel betrokkene als de referentiepersoon niet ten laste vielen of vallen van de Belgische staat, en dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen. De voorgelegde poststorting dd. 17.06.2016 doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen: deze éénmalige storting is niet alleen te beperkt (immers, deze ene storting werd tevens voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging van R. M. °24.05.1950, R. S. °29.05.1974, R. S. °29.06.1968, R. K. °03.03.1973, R. E. °09.05.1996, R. E. °09.06.1988, R. E. °06.11.2014, R. H. °05.06.2012 en R. S. °24.12.2008 – OV (...), (...), (...), (...) en (...)), ze dateert ook van ná de aankomst van betrokkene in België en van ná de opstart van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Over de ontvankelijkheid

Uit de gegevens die door de verwerende partij naar aanleiding van de behandeling ter terechtzitting werden overgemaakt, blijkt dat verzoekers op 27 september 2016 een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging hebben ingediend en dat zij op dezelfde datum in het bezit werden gesteld van een attest van immatriculatie (hierna: AI).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt dan ook vast dat, in de mate het beroep gericht is tegen de in de bestreden beslissing vervatte bevelen om het grondgebied te verlaten, de rechtstoestand van de verzoekers is gewijzigd. Het bestuur heeft de verzoekers met de afgifte van dit AI immers een tijdelijk verblijfsrecht toegestaan, waardoor de bevelen om het grondgebied te verlaten impliciet, doch zeker werden ingetrokken (cf. RvS 16 december 2014, nr. 229.575 en RvS 28 mei 2014, nr. 10.529 (c)). Deze bevelen zijn immers onverenigbaar met het nadien aan de verzoekers toegekende tijdelijke verblijf. Het gegeven dat het slechts een tijdelijke en preciaire verblijfstitel betreft, doet hieraan geen afbreuk. Een AI raakt niet enkel aan de uitvoerbaarheid van een verwijderingsmaatregel, maar ook aan die verwijderingsmaatregel zelf (RvS 14 juni 2016, nr. 235.046). In de mate verzoekers zich richten ten aanzien van de bevelen om het grondgebied te verlaten, is het beroep zonder voorwerp.

Met betrekking tot de in de bijlage 20 vervatte weigeringsbeslissingen, stelt de Raad vast dat deze weigeringen op determinerende wijze steun vinden in het enkele motief dat verzoekers als bewijs van het ten laste zijn van de referentiepersoon enkel maar een stortingsbewijs hebben neergelegd d.d. 17 juni 2016 ter waarde van 1000 euro, vanwege de echtgenoot van de referentiepersoon. Er werd geoordeeld dat deze storting te beperkt is en dateert van na de aankomst van verzoekers in België en de opstart van de aanvraag tot gezinshereniging en aldus het ten laste zijn niet aantoonbaar.

Gevraagd naar de precieze reden van hun nieuwe aanvraag *d.d.* 27 september 2016 verklaart de raadsman van verzoekers ter terechtzitting dat er ditmaal meerdere stortingsbewijzen werden neergelegd die daarnaast ook het ten laste zijn in het land van herkomst dienen aan te tonen. Verder gevraagd waar het actuele belang bij het huidige beroep dan nog precies in bestaat, nu de verwerende partij zich hoe dan ook een nieuw standpunt zal moeten vormen over de nieuwe stortingsbewijzen, benadrukt de raadsman van verzoekers dat er nog steeds belang is. Hij komt evenwel niet verder dan algemeen te verwijzen naar het huidige beroep en naar de beter gestoffeerde aanvraag van 27 september 2016.

De Raad is dan ook van oordeel dat het huidige beroep aan de verzoekers geen voordeel meer verschaft, nu de bestreden beslissingen er toe strekken vast te stellen dat de voorgelegde bewijzen van ten laste zijn niet voldoende waren en verzoekers zelf toegeven dat zij hun nieuwe aanvraag beter gedocumenteerd hebben. De verwerende partij zal hoe dan ook een nieuwe beslissing dienen te nemen op basis van de nieuwe bewijsstukken die door verzoekers werden neergelegd en dit binnen de termijn van zes maanden, bepaald in artikel 42, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet. In voorkomend geval zullen verzoekers tegen een weigeringsbeslissing ook beschikken over het annulatieberoep bij de Raad. De Raad ziet dan ook niet in welk concreet voordeel een eventuele nietigverklaring van de verblijfsweigering aan de verzoekers verschaft, nu de verwerende partij vanaf de kennisgeving van dat arrest opnieuw over een termijn van zes maanden zal beschikken om te statueren over de op 8 maart 2016 ingediende aanvraag, terwijl zij zich op dat ogenblik reeds zal hebben uitgesproken over de beter onderbouwde aanvraag van 27 september 2016. Luidens artikel 39/56, eerste lid, van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, enkel voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang. Het belang waarvan de verzoekende partij blijf dient te geven, moet niet enkel bestaan op het ogenblik van het indienen van het beroep, doch moet ook nog bestaan op het ogenblik van de uitspraak in die zin dat de verzoekende partij op dat ogenblik moet aantonen dat zij nog een tastbaar voordeel kan halen uit de vernietiging van de bestreden beslissing (*cf.* RvS 4 december 2006, nr. 165.506). Wanneer het belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet de verzoekende partij daarover standpunt innemen en het actuele karakter van haar belang aantonen (*cf.* RvS 18 december 2012, nr. 221.810). De Raad stelt om hogerstaande redenen de afwezigheid van het rechtens vereiste belang vast. Het beroep is onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend zeventien door:

dhr. C. VERHAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT